

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **E. B.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje** se sídlem Liberec, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, čj. OD 1021/15-2/67.1/15336/St, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný v podstatě zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 14. 7. 2015, čj. OD/15/30688/RDC, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a záznam potvrzen, přičemž pouze změnil (opravil) ve výroku tohoto rozhodnutí datum, ke kterému žalobce dosáhl 12 bodů. Následkem zmíněného rozhodnutí bylo pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z ustanovení § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v reakci na odvolací námitky uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, když všechny blokové pokuty projednané v blokovém řízení dokladoval jak oznámením o uložení blokové pokuty, tak samotným rozhodnutím o této blokové pokutě. Ke všem blokovým pokutám jsou ve spisové dokumentaci založeny ověřené kopie pokutových bloků, které splňují požadavky na ně kladené ustanovením § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zápis všech bodů je dle žalovaného v odůvodnění rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněn.

Žalovaný nesouhlasil ani s odvolací námitkou, že v prvostupňovém rozhodnutí je pro zákon o silničním provozu nesprávně a střídavě užíváno zkratk. Ve výroku rozhodnutí je zmíněný zákon uveden v celém znění správně s tím, že dále bude pro něj užíváno jen zkráceně „zákon o silničním provozu“, což bylo dle jeho názoru bezesbýtku plněno.

Dále žalovaný uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v rámci bodového hodnocení řidičů není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale pouze to, zda pro záznam existují relevantní podklady a zda je počet zapsaných bodů v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 96/2008-44 a dodal, že ke všem záznamům, kterými žalobce dosáhl 12 bodů v rámci bodového hodnocení řidičů, jsou ve spisové dokumentaci založeny kopie pokutových bloků.

K obecné námitce týkající se řádného vyplnění pokutových bloků žalovaný uvedl, že kopie pokutových bloků založené ve spisové dokumentaci k jednotlivým oznámením o uložení blokové pokuty splňují požadavky na ně kladené. K tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, čj. 4 As 3/2014, v němž tento soud mimo jiné uvedl, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Dle žalovaného nelze vzít v potaz žalobcem přiložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, které je s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu zřejmě v rozporu.

Žalovaný dále zrekapituloval i jednotlivé pokutové bloky. Pokutový blok série FD/2013, č. D0745956, kterým byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 100,- Kč, je dle jeho názoru řádně vyplněn ve všech předtištěných kolonkách, je jednoznačně zřejmé, kdo přestupek spáchal, je také jednoznačně určené místo a čas spáchání přestupku a je také jednoznačně uvedeno, o jaký přestupek se jedná, a to jak uvedením paragrafu, tak i slovním vyjádřením. Dle žalovaného pokutový blok plní veškeré náležitosti na něj kladené a je řádným podkladem pro zápis 3 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Pokutový blok série GE/2013, č. E 0005644, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč, je rovněž řádně vyplněn, je identifikována osoba přestupce, je zřejmé, že pokuta byla uložena dne 18. 2. 2013 za přestupek dle „§ 125c 1 f 3 zák. č. 361/2000 Sb.“, čímž je přestupek jednoznačně definován. Na pokutovém bloku je uvedeno, že přestupek byl spáchán v Přepeřích, tedy v obci, je

uveden čas, kdy k přestupku došlo a je připojen údaj 77/50. Je tak zcela zřejmé, že žalobci byla při jízdě v obci, kde je stanovena maximální dovolená rychlost 50 km/h, naměřena rychlost jízdy jeho vozidla 77 km/h. Je tak patrné, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, a to i po odečtení možné tolerance měřicího přístroje. Tento pokutový blok je tak dle žalovaného způsobilým podkladem pro zápis 3 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Žalovaný označil za způsobilý podklad pro zápis bodů v bodovém hodnocení řidiče také rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 5. 2013, čj. OD/13/67545/PRS. Poznamenal, že tento podklad však žalobce žádným způsobem nerozporoval.

Závěrem žalovaný vysvětlil důvod pro opravu výroku prvostupňového rozhodnutí ohledně data, ke kterému žalobce dosáhl 12 bodů, když správní orgán I. stupně uvedl chybné datum 31. 1. 2014 na místo správného data 29. 1. 2014. Z pokutového bloku série FD/2013, č. D0745956, totiž vyplývá, že k přestupku došlo dne 29. 1. 2014 a tento den byla žalobci i uložena bloková pokuta.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V první žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný naprosto ignoroval předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech, která učinil přílohou doplněného odvolání (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek), z nichž vyplývá, že tyto správní orgány posuzují jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních, z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Připomněl zásadu legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

Druhou žalobní námitkou žalobce brojil proti podkladům pro záznam bodů, které označil za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nejprve obecně poukázal na rozhodnutí v blokových řízeních (v žalobě identifikována číslem série a číslem bloku; nejednalo se však o rozhodnutí, která by se týkala žalobce), která nesplňovala dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Dle žalobce by z rozhodnutí měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle jeho názoru naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakéhokoli orgánu veřejné moci.

Žalobce poukázal na několik situací týkajících se protiprávních jednání přestupců (konkrétně překročení nejvyšší povolené rychlosti, porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem) a uvedl úvahy, jaké formulace popisu

přestupkového jednání v rozhodnutí jsou nedostatečné. Rovněž musí být z rozhodnutí naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít a údaje v rozhodnutí musí být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně.

K jednotlivým pokutovým blokům v jeho věci pak uvedl následující námítky:

K pokutovému bloku série FD/2013, č. D0745956, ze dne 31. 1. 2014 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedeno číslo popisné domu ani kilometrové místo komunikace. Přezkoumatelným způsobem nelze určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku.

V rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 3. 4. 2014 není uvedeno čitelně město, ani ulice, ani jakýkoliv jiný údaj, který by označoval místo (katastrální území, ul. Svobody je bezmála v každém městě, údaj Liberec označuje místo projednání). Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena „§ 6/1 z. č. 361/2000 H.“, přičemž správná právní kvalifikace zní „§ 6 odst. 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ...“. V napadeném rozhodnutí je na dílu „B“ bloku na pokutu nedostatečně vylíčen popis přestupkového jednání, který by čistě svým popisem naplnění skutkové podstaty výše uvedeného přestupku nezapříčinil.

K pokutovému bloku série GE/2013 E0005644 ze dne 18. 2. 2013 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedeno číslo popisné domu ani kilometrové místo komunikace. V rozhodnutí je uveden pouze název obce, který je nečitelný, bez dalšího bližšího určení jako název ulice, číslo popisné či číslo komunikace. Přezkoumatelným způsobem nelze určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Z popisu přestupkového jednání není zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít, když je zde uvedeno „50/76 km/h“, z tohoto popisu není zjevné, o jaký přestupek mělo jít a vystává tedy pochybnost, zda vůbec ke spáchání přestupku došlo. Správná právní kvalifikace dle žalobce zní „§ 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. Z rozhodnutí není také zřejmé, kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, neboť na rozhodnutí není uvedeno datum. V rozhodnutí je dále upravováno a pozměňováno jméno přestupce.

Žalobce shrnul, že citované pokutové bloky nejsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny. Není tedy patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4 As 127/2014-39. Dle žalobce nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém

bloku přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 31. 1. 2014 a 18. 2. 2013.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby. Dodal, že žalobcem poukazované rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje není pro něj závazné a pokud by podle něj postupoval, nerespektoval by rozsudek Nejvyššího správního soudu a postupoval by v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Setrval na svém stanovisku, že v posuzované věci jsou pokutové bloky spolu s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení dostatečným a přesvědčivým podkladem pro záznam bodů v rámci bodového hodnocení řidičů, tak jak byly do karty řidiče žalobce zaznamenány.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce uplatnil v podání ze dne 25. 2. 2014 námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. V podání uvedl, že námitky vznáší proti všem záznamům, zejména proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů s tím, že správnímu orgánu zašle kopie vypracovaných podnětů k přezkumnému řízení u pokutových bloků. Ve vyrozumění o přešetření podnětů bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že nebyl shledán zákonný důvod k zahájení přezkumného řízení ve věci. Správní orgán I. stupně proto po současném vyžádání si a zhodnocení podkladů, na základě kterých byly body v registru řidičů žalobci zaznamenány, rozhodl o zamítnutí námitek žalobce proti provedení záznamu bodů naposled (tj. po zrušení jeho předchozích rozhodnutí odvolacím orgánem) rozhodnutím ze dne 14. 7. 2015, čj. OD/15/30688/RDC.

Proti posledně zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 6. 8. 2015. V něm pouze uvedl, že podává odvolání proti rozhodnutí, že v něm spatřuje nedostatky ve smyslu požadavků pro rozhodnutí tohoto druhu a že do 10 pracovních dní odvolání doplní o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí. Odvolání na výzvu správního orgánu doplnil podáním ze dne 14. 9. 2015. Žalovaný následně odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím, přičemž současně změnil, resp. opravil, ve výroku prvostupňového rozhodnutí datum, ke kterému žalobce dosáhl 12 bodů.

V první žalobní námitce žalobce vytýká žalovanému, že zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek), které byly přílohou doplněného odvolání. K nim poukazoval na to, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, přitom připomenul zásadu legitimního očekávání. Krajský soud však neshledal, že by v nyní projednávaném případě postupovaly správní orgány jinak, tj. že by neposuzovaly jednotlivé podklady pro

záznam bodů v registru bodů u žalobce z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. To posuzovaly detailně u každého jednotlivého případu, jak bude uvedeno níže.

V další žalobní námitce žalobce brojil proti podkladům pro záznam bodů, které označil za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

Předně je nutno připomenout, že pro dané řízení je zásadní otázkou rozsah přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 (všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), na jehož závěry rovněž žalovaný mimo jiné odkazoval, takto: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.*“

V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 5 As 76/2010-59).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého „rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku čj. 7 As 94/2012-20, „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“

K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. čj. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele,

že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.”

Nutno konstatovat, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.

Žalobce v nyní projednávané věci namítal, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny a že tedy není patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 127/2014-39.

Žalobce se však mylí, pokud z jím poukazovaného rozsudku dovozuje nepřípustnost strohých a zkratkovitých formulací. Naopak i v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud s poukazem na svoji dřívější judikaturu výslovně uvedl pod bodem [22], že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.“*

Nyní byly v dané věci posuzovány podklady pro záznam bodů u žalobce do registru řidičů celkem ve dvou případech přestupků spáchaných a projednaných v blokovém řízení, a to ve dnech 18. 2. 2013 (pokutový blok série GE/2013, č. E0005644) a 29. 1. 2014 (pokutový blok série FD/2013, č. D0745956). Ze správního spisu zároveň vyplynulo, že další dva přestupky (spáchané žalobcem dne 19. 12. 2012 a 10. 4. 2013) byly projednány ve správním řízení dne 13. 5. 2013 a bylo o nich téhož dne při jednání se žalobcem u správního orgánu i rozhodnuto.

Krajský soud ověřil, že na pokutových blocích ze dne 18. 2. 2013 i ze dne 29. 1. 2014 je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo nebo datum narození, jeho adresa místa pobytu, uvedeno ověření totožnosti (v jednom případě dle technického průkazu, ve druhém dle občanského průkazu), na pokutových blocích je jeho podpis (což ostatně ani nerozporoval) s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení a že potvrzuje údaje uvedené na všech částech bloku. Oba pokutové bloky jsou opatřeny otiskem razítka Policie České republiky. Není pravdou, že by na pokutovém bloku ze dne 18. 2. 2013 bylo jméno přestupce upravováno a pozměňováno. V kolonce „jméno a příjmení“, je zcela zřetelně vyplněno jméno a příjmení žalobce, když před jeho křestním jménem je

pouze škrtnuto jméno „Jan“. Nejde tedy o žádné pozměňování nebo upravování jeho jména, ale bezesporu pouze o opravu chyby při vyplňování příslušné kolonky.

Pokud jde o přestupkové jednání, krajský soud ověřil, že na pokutových blocích ze dne 18. 2. 2013 i ze dne 29. 1. 2014, je na obou blocích vyplněna doba spáchání přestupku (čas s přesností na minuty) a místo spáchání, když v prvním případě je uveden název obce (Přepeře), v druhém případě je uvedeno město a ulice (Turnov, ul. Nádražní), v obou případech je řádně vyplněna registrační značka vozidla. Přestupek je popsán v prvním případě jako porušení „§ 125c 1 f 3 zák. č. 361/2000 Sb.“ a samotné přestupkové jednání pak jako „77/50, 10:58, Přepeře“. Ve druhém případě je uvedeno „§ 6/1a zák. č. 361/2000 Sb., řidič pásy“ a že pokuta byla uložena za přestupek „125c 1k zák. č. 361/2000 Sb.“. Dále je uvedena výše pokuty a v prvním případě podpis úřední osoby identifikované služebním číslem, ve druhém případě jméno, příjmení, identifikační číslo a podpis kontrolujícího policisty.

Z uvedeného je zřejmé, že přestupkové jednání bylo v uvedených případech popsáno zcela dostatečně. K tomu je nutno znovu připomenout a zdůraznit, že blokového řízení má méně formální povahu a pokutový blok nelze po obsahové stránce srovnávat s jinými rozhodnutími vydávanými správními orgány. Zejména z praktických důvodů (tj. s ohledem na velikost pokutového bloku, terénní podmínky, za kterých je vydáván, a omezený časový prostor při jeho vydání) je zcela odůvodnitelné uvádění i zestručněného textu. Jak opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud (viz shora), při zohlednění specifík blokového řízení lze na pokutovém bloku možno přijmout i formulace strohé a zkratkovitě. Dokonce se lze v určitých případech spokojit i jen s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, a to jestliže je z kombinace všech uvedených údajů patrné, jakého konkrétního druhu jednání se přestupce dopustil.

Pokud jde o použitou zkratku „77/50“ na pokutovém bloku ze dne 18. 2. 2013, lze vzhledem k jeho obsahu dospět k jednoznačnému závěru, že žalobce při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Vymezení protiprávního jednání vyplývá z popisu přestupkového jednání („77/50“) a současného odkazu na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, které stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více. Dvě číslice uvedené v popisu přestupku na pokutovém bloku proto s ohledem na uvedené nelze vyložit jinak, než že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v obci, údaj 77 znamená rychlost naměřenou žalobci. Údaj uvedený na citovaném bloku je tedy zcela srozumitelný a odpovídá právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován.

U přestupku spáchaného dne 18. 2. 2013 žalobce vytýkal záznamu na pokutovém bloku také to, že není uvedeno přesné místo spáchání přestupku a že je uveden pouze název obce, který je nečitelný. Ve správním spise jsou založeny dvě fotokopie tohoto pokutového bloku, přičemž jedna fotokopie je hůře čitelná, přesto lze název obce vypsáný tiskacím písmem „PŘEPEŘE“ přečíst, druhá fotokopie je výraznější a zvětšená a na ní je text zřetelný velmi dobře. Pokud je na pokutovém bloku z tohoto dne uvedeno jako místo spáchání pouze „Přepeře“, ani takto zaznamenané místo není s to zpochybnit způsobilost tohoto pokutového bloku jako

podkladu pro záznam bodů do registru. Jestliže byl žalobce v předmětné obci v uvedený den kontrolován hlídkou Policie ČR a ze záznamů na pokutovém bloku vyplývá, že vozidlem (specifikovaná registrační značka) překročil rychlost stanovenou v obci, když porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, přičemž žalobce byl s tímto zjištěním srozuměn (což stvrdil svým podpisem), pak nevznikají žádné pochybnosti o spáchání konkrétního přestupku, ani o jeho záměně s jiným přestupkovým jednáním apod. To žalobce ani netvrdí, ostatně kromě obecné námitky neuvedení přesnější specifikace místa spáchání přestupku ani on k tomu nic dalšího, tj. jaký důsledek spojuje s neuvedením přesnější specifikace místa, neuvedl. K tomu je nutno současně konstatovat, že ani ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo na pokutovém bloku nezbytně nutné uvádět číslo komunikace a její kilometrové místo nebo v malé obci, která často nebývá členěna na ulice, vypisovat číslo popisné domu (nebo jinou bližší identifikaci), kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

Stejnému pokutovému bloku žalobce vytýkal i to, že z něj není také zřejmé, kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, neboť na rozhodnutí není uvedeno datum. Na pokutovém bloku je vyplněno datum 18. 2. 2013 až v jeho dolní části, kde je uvedeno „V Přepereřích dne 18. 2. 2013“. Bylo by tedy zřejmě přehlednější, kdyby stejné datum bylo vyplněno i v kolonce týkající se popisu přestupkového jednání, kde (jak je předtištěno) má být vyplněna doba, místo a popis, ale ani tato drobná nepreciznost není s to zpochybnit způsobilost tohoto pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru. Není totiž žádných pochyb o tom, že k přestupku došlo právě v den jeho projednání v blokovém řízení se žalobcem „V Přepereřích dne 18. 2. 2013“, neboť blokové řízení se vyznačuje právě tím, že se s přestupcem projednává ihned na místě zjištění přestupku. Ostatně žalobce ani nenamítá, že se tak mělo stát v jiný den.

Shora popsané specifikace přestupkových jednání tedy splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo.

Neobstojí ani námitka, že jde o vadnou právní kvalifikaci, když je na pokutovém bloku v kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ uveden údaj „125c/1f3“, resp. v druhém případě „125c/1k“. Zkrácenou formulaci příslušných ustanovení namísto jejich přesného vypsání jako „§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.“ nebo „§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.“ lze bezpochyby akceptovat, neboť jde o formulaci obecně užívanou a zcela srozumitelnou. I s ohledem na shora citované právní závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu je nutno považovat takovou právní kvalifikaci spáchaného přestupku na pokutovém bloku za zcela dostačující.

Ani o věcné příslušnosti orgánu, který blokové pokuty vydal, nevznikají žádné pochybnosti. Na každém pokutovém bloku je otisk razítka Policie České republiky, přičemž jedním z úkolů tohoto orgánu je odhalovat přestupky a oznamovat je následně orgánům příslušným k jejich projednání. V případě provádění kontrol na pozemních komunikacích pak není pochyb o tom, že se jedná o místo veřejně přístupné, a pokud Policie ČR na takové komunikaci provádí kontrolu projíždějících

vozidel, jedná zcela v souladu se zákonem. Skutkové podstaty přestupků, za které byl žalobce sankcionován, se dotýkají porušení některé z povinností účastníků provozu na pozemních komunikacích. Pokud snad byl žalobce názoru, že se v řešených případech nenacházel na pozemní komunikaci, měl tuto výhradu vznést při projednání přestupku v blokovém řízení. Žalobce však sám ani netvrdí, že k předmětným přestupkům mělo dojít nikoliv na místě veřejně přístupném (pozemní komunikaci), ale na konkrétním soukromém pozemku.

Dlužno dodat, že žalobce vznášel námitky i proti „rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 3. 4. 2014“, v němž nemělo být „čitelné město, ani ulice, ani jakýkoliv jiný údaj, který by označoval místo ... údaj Liberec ve spodní části označuje místo projednání v blokovém řízení“. Krajský soud však neshledal, že by v žalobcem uvedeném dni 3. 4. 2014 bylo nějaké rozhodnutí v blokovém řízení vůči žalobci vydáno nebo že by s ním byl v tento den nějaký přestupek projednán nebo že by v tento den nějaký přestupek spáchal. Žádnou jinou specifikaci pokutového bloku přitom neuvedl.

Pro úplnost lze dodat, že další dva přestupky, které žalobce spáchal dne 19. 12. 2012 a 10. 4. 2013 v obci Přepere (jak je již uvedeno i výše), byly projednány Městským úřadem Turnov ve společném řízení dne 13. 5. 2013 (nikoliv tedy v řízení blokovém, ani nebyly projednány v Liberci, jak je zmíněno v žalobě), téhož dne bylo ve věci rozhodnuto pod p. č. 158/2013 a rozhodnutí rovněž téhož dne nabylo právní moci, neboť po jeho převzetí se žalobce vzdal práva na odvolání. Proti tomuto rozhodnutí žalobce žádné námitky nevzněl, a to ani v žalobě, ani předtím v řízení o námitkách před správním orgánem.

Krajský soud uzavírá, že zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsoblost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových blocích) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. leden 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu